

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica vameşului şi a fariseului

Eu dau învăţătură de credinţă şi de viaţă poporului Meu celui credincios, că am pe pământ dată de Tatăl lucrarea de Învăţător peste om, lucrare mare, cum numai Dumnezeu are. Amin.

Sunt Domnul Dumnezeuul tău, poporul Meu, şi-Mi pregătesc în mijlocul tău hrană pentru mulţi, că mulţi şi de peste tot au aflat masa Mea de cuvânt cu tine şi se hrănesc mulţi din ea spre mângâierea sau spre puterea sau spre credinţa lor în venirea Mea de azi ca să-l ajut pe om acum, la sfârşit de timp, căci cei de la sfârşit au de dat mâna neamului omenesc întreg, de la Adam şi până la venirea Mea cu judecata fapturii şi apoi cu mângâierea cea veşnică pentru cei ce M-au urmat cu lepădare de sine şi M-au mărturisit viilor şi morţilor prin viaţa lor mărturisitoare de Dumnezeu pe pământ. Amin.

Este aşezată de sfinţi în duminica aceasta de învăţătură Evanghelia Mea cea despre pilda vameşului şi a fariseului, care au venit înaintea Domnului şi au fost mărturisitori fiecare pentru ei înşişi cu cele din ei lui Dumnezeu. Am coborât din cer în toată vremea mare iubire în sfinţi pentru biserica de pe pământ, pentru care ei au trudit cu iubire în ei ca să am Eu biserică şi ca s-o învăţ pe ea prin sfinţii Mei, prin trimiştii Mei în mijlocul ei, şi au găsit cu cale sfinţii şi părinţii că omul credincios trebuie să-şi cerceteze şi să-şi cunoască semeţia sau smerenia înaintea Mea, mai înainte să se pregătească el prin biserică de cele cincizeci de zile de post pentru slava răstignirii şi a învierii Mele pentru cei credincioşi.

Aduce învăţătura de azi semnul de încredere în sine până la dispreţuirea aproapelui a fariseului, care s-a înfăţişat Domnului şi care s-a îngâmfat în sine şi apoi în rugăciune înaintea Domnului, socotindu-se postitor şi meritos, curat şi cinstit, darnic şi drept cum nu sunt ceilalţi oameni, iar pe de altă parte pocăinţa vameşului, care, îndurerat şi ruşinat de faptele sale, cu fruntea aplecată, se lovea în piept şi zicea înaintea Domnului: *«Dumnezeule, fii mie milostiv, căci sunt păcătos!»*, şi dacă s-a smerit acesta pe sine, s-a înălţat la Domnul rugăciunea sa, pe când fariseul înălţându-se în sine a plecat neîndreptat la casa sa, căci scris este că Domnul Se împotrivesc celui ce se biziueşte pe sine semeţindu-se, pe când celui ce se smereşte pe sine îi dă har şi îi dă îndreptare şi primire.

O, cum să Mă bizui Eu, Domnul, pe cel ce se biziue pe sine cu semeţie când acest păcat îl pândeşte pe om ca să-l cadă în adânc ca pe Lucifer? O, nu e bine aşa, omule, căci Adam s-a semeţit în rai şi s-a crezut mare şi a pierdut harul Meu şi a căzut apoi prin femeie, căci aşa păţesc cei ce nu ascultă cu frică de orânduiala Mea cea pentru om, şi cad oamenii unii peste alţii prin aşa cădere, cădere ca a lui Adam.

O, poporul Meu, e bună ascultarea, tată, şi vai celui ce calcă peste ea! E bună smerenia inimii şi a vieţii, şi vai celui ce uită să stea cu frică în pocăinţă mare pentru slăbiciunile lui omeneşti şi pentru ispitele de pe pământ! E mârşav păcatul semeţiei de sine, iar omul nu are putere să-şi vadă acest păcat când îl are pe el, dar Eu am spus: *«Celui ce i se pare că stă, să ia seama să nu cadă!»*. Eu, Domnul, ştiu pânda cea de şapte mii de ani a diavolului pe urma omului, şi fericit ar fi omul dacă şi-ar aminti mereu de căderea lui din Dumnezeu prin omul cel întâi zidit, care n-a ascultat de cuvântul Făcătorului său şi L-a dispreţuit pe Dumnezeu în el pentru păcatul său, păcat care a căzut pe tot omul apoi.

O, ar trebui să-L caute oamenii pe Domnul pentru păcatele lor. Îi chem pe oameni la pocăinţă şi la inimă înfrântă pentru viaţa lor cea plină de păcate şi pentru care va fi să dea seama în ziua cercetării lor. O, câtă pace ar fi în oameni şi între ei apoi dacă ar sta ei ca vameşul din Evanghelia înaintea Mea şi a semenilor lor! O, cât har ar coborî pe pământ de la Dumnezeu şi cât rai! Nu trebuie să-şi ascundă nimeni neascultarea de Dumnezeu şi faptele ei, căci cei ce se as-

cund așa fac pat de odihnă în ei pentru păcat, fac moarte în ei și în jurul lor și fac despărțire de Dumnezeu. E bine să nu greșească omul, căci dacă greșește se face neputincios pentru curățirea greșalelor lui, și aceasta înseamnă semeție, păcat pe care omul cu greu și-l cunoaște.

O, nu-ți trebuie notă bună ție de la om, omule care nu-ți cunoști semeția aceasta, ci îți trebuie de la Dumnezeu iertare de greșale, căci omul din pricina păcatelor lui nu este meritos, nu este, ci este vrednic de mila Mea și a semenilor lui, buni sau răi, drepti sau păcătoși, căci Domnul este Cel ce lucrează asupra omului prin oameni, și El conduce spre umilință pașii omului prin multa Lui iconomie pentru umilința semeției din om.

Tu, poporul Meu, să nu cauți, tată, decât mântuire, că nu-ți trebuie purtare bună pentru tine din părți, ci îți trebuie pocăință și umilință, și acestea ți se cer pentru mântuirea ta, și-ți trebuie dragoste de Dumnezeu ziua și noaptea și multă trezire și jertfă pentru ea, căci omul fără ea nu poate pentru Dumnezeu, și e rușine să piardă cel credincios dragostea cu care el se dă Domnului și Îi dă cinste apoi, Îi dă primul loc în viața lui, în truda și în odihna lui.

O, poporul Meu, stai, tată, înaintea Mea mereu ca în fața Stăpânului tău Cel din cer și nu disprețui statul tău cu Mine și statul Meu cu tine pentru dragostea de tine și de trupul tău, căci cel ce nu-și cunoaște și nu-și vede aceste păcate Îl disprețuiește pe Domnul și pe aproapele său prin ele, și se vede aceasta când este așa. O, să nu-ți iei dreptul să-l disprețuiești pe fratele tău, fiule, ci să-ți iei datoria în seamă, căci ai datoria să nu lovești conștiința aproapelui tău, pe care l-ai putea trage în păcatul judecății de frate și a nedumeririi pentru calea cea cu biruință pe ea, căci omul are străvechiul obicei să se ia după om, să se bizuie pe om, uitând el că Domnul este Cel ce încearcă omul prin toate cele de lângă el ca să-i vadă credincioșia și ascultarea lui înaintea Sa.

O, poporul Meu, învață, tată, de la Mine să asculți toată învățătura Mea, dar învață-te să fii și probat pentru ea, tată! Vreau să văd la tine această înțelepciune, care-ți păstrează viața, tată, căci omul neprobat cade în sine, cade în nelucrare și disprețuiește pe Dumnezeu și pe semenii prin acest păcat. O, nimic, nimic n-ar fi să dorească omul decât cele ce vin peste el, și la a căror cârmă este Dumnezeu, după cum vede El că trebuie să lucreze pentru om spre mântuirea lui, spre smerenia lui, căci smerenia este har, și ar fi să ajungă ea omului, căci harul Meu nu se poate desăvârși în om pe alte căi.

O, de s-ar uita omul la Mine cum M-a ținut Tatăl numai în smerenie pe pământ, ar fi atunci să aibă omul ochiul bun și pentru Mine și pentru el. Învață de la Mine, poporul Meu! Numai pentru cei smeriți și neputincioși pentru ei înșiși, numai pentru ei este bogăția de har din cer, bogăție care așteaptă după om ca să se sălășluiască în el pentru slava Mea. Amin.

O, poporul Meu, nemulțumirea omului este diavol, fiule, este capcană pentru sufletul omului. Învață, tată, să fii primitor cu mulțumire pentru toate câte Eu, Domnul, prin iconomia Mea îți trimit, că iubirea Mea e mare pentru om, dar omul n-o cunoaște pe ea și lucrarea ei cea pentru mântuirea lui.

Te-am învățat în duminica aceasta pașii Mei spre tine și pașii tăi spre Mine, poporul Meu, iar tu să fii curat în toată vremea prin faptele tale văzute și nevăzute, căci Eu stau la ușă și bat, iar tu să Mă cunoști, fiule, și să Mă primești și să fii primitor de Dumnezeu prin toate câte-ți vin, și vei fi fiul înțelepciunii vieții, și vei fi sprijinul Meu când Eu bat la ușa ta ca să intru. Amin.

O, stai cu ușa deschisă pentru Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

11/24 ianuarie 2010